

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobkyně: **N. K.**, narozena dne X
bytem X
zastoupena advokátem Mgr. Martinem Holubem
sídlem Kaprova 40/12, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2023 č. j. 24568/23/5100-41453-712140,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí, jímž žalovaný potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále též „*správce daně*“) ze dne 2. 11. 2022 č. j. 8473038/22/2001-80542-110423. Tímto rozhodnutím správce daně zřídil zástavní právo k podílu žalobkyně ve výši 100% v korporaci O. I., s.r.o., IČ: X, sídlem X (dále též „*společnost O.*“), k zajištění neuhrazených daňových nedoplatků žalobkyně na dani: zvláštní prostředky – mezinárodní pohledávky (daň z příjmu nebo z majetku) v celkové výši 356 879,66 Kč, podle § 170 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*daňový řád*“), s použitím § 1309 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský

zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*občanský zákoník*“), z podnětu žádosti daňové správy Slovinska o vymáhání pohledávek vyplývajících z daní, poplatků, cel a jiných opatření (dále též „*žádost o vymáhání pohledávky*“) a zákona č. 471/2011 Sb., o mezinárodní pomoci při vymáhání některých finančních pohledávek (dále též „*ZMP*“).

2. Proti napadenému rozhodnutí brojí žalobkyně podanou žalobou.
3. *V prvním žalobním bodu* žalobkyně namítá, že finanční orgány nepostupovaly proporcionálně a správně, jelikož postihly podíl žalobkyně ve společnosti O. bez bližšího prošetření. Měl být též zvolen méně invazivní způsob vymáhání pohledávky, neboť správní orgán je v silnějším postavení oproti žalobkyni, fyzické osobě. Správce daně nepostupoval proporcionálně, když zvolil nejtvrdší možné řešení, ačkoli čl. 13 Směrnice Rady 2010/24/EU ze dne 16. března 2010 o vzájemné pomoci při vymáhání pohledávek vyplývajících z daní, poplatků, cel a jiných opatření (dále též „*Směrnice*“), umožňuje mírnější řešení, např. měl žalobkyni vyzvat k dobrovolnému plnění, a pokud by nebylo plněno, pak přistoupit k postižení podílu žalobkyně ve společnosti O. Správce daně se však ani nepokusil žalobkyni vyrozumět a rovnou její podíl postihl. Tím zasáhl do podnikatelské činnosti žalobkyně. Žalobkyně pociťuje nejistotu, jak bude s jejím podílem nakládáno a do jaké míry je její podnikatelská činnost reálně ohrožena. Správce daně takto vůbec nemusel postupovat, vůči žalobkyni již učinil krok k vymáhání předmětné pohledávky prostřednictvím exekučního příkazu na příkázání pohledávky z účtu ze dne 30. 5. 2022 č. j. 5106541/22/2001-80541-110699.
4. *Ve druhém žalobním bodu* žalobkyně namítá, že finanční orgány postupovaly v rozporu s § 24 odst. 1 ZMP, resp. čl. 11 odst. 1 Směrnice, jelikož jim muselo být známo, že v dožadujícím státě byla pohledávka napadena pro nezákonnost a nesprávnost, jelikož žalobkyně k odvolání doložila ústavní stížnost podanou Ústavnímu soudu Slovinské republiky. Žalovaný tyto skutečnosti nerefletoval, toliko v napadeném rozhodnutí uvedl, že podatelem ústavní stížnosti je společnost P. H. jako právnická osoba, v níž žalobkyně vykonává funkci jednatelky, proto takové podání nemá vliv na vymáhání pohledávky v tuzemsku i na žádost o vymáhání pohledávky dožadujícího státu. Žalobkyně s tímto nesouhlasí a namítá nezákonnost. Vysvětluje, že daňovou správou Slovinské republiky bylo zahájeno daňové řízení proti společnosti P. H. V něm daňové orgány dovodily, že některé platby vůči dodavatelům nelze považovat za daňově uznatelné náklady, a žalobkyně jako jednatelka nese za ně odpovědnost, proto mají být považovány za její hrubý příjem, a má je zdanit jako příjem fyzické osoby. Proto došlo k zahájení daňového řízení proti žalobkyni jako fyzické osobě. Jestliže však bude vyhověno obraně uplatněné ve Slovinské republice, bude tím dotčeno řízení v České republice vedené proti žalobkyni jako fyzické osobě. V době, kdy správce daně byl daňovou správou Slovinské republiky dožádán, žalobkyně podala opravné prostředky proti rozhodnutí daňové správy Slovinské republiky, tudíž správce daně neměl být dožádán, resp. neměl vydávat rozhodnutí.
5. Žalobkyně navrhla provedení důkazu ústavní žalobou ve slovinském jazyce ze dne 17. 11. 2022, ústavní žalobou ve slovinském jazyce ze dne 10. 11. 2022, podáním žalobkyně k Evropskému soudu pro lidská práva a potvrzením o přijetí podání učiněného k Evropskému soudu pro lidská práva. Žalobkyně dále navrhla důkaz provedení jejího výslechu. Blíže viz bod 30. tohoto rozsudku.
6. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné s tím, že žalobní argumenty jsou totožné s námitkami z odvolacího řízení, s nimi se vypořádal v

napadeném rozhodnutí. *K prvnímu žalobnímu bodu* uvedl, že správce daně postupoval v souladu s ZMP i se Směrnicí, rozhodnutí vydal poté, co obdržel žádost o vymáhání pohledávky. Podkladem pro vymáhání a zajištění pohledávky dožadujícího státu je jednotný doklad o vymahatelnosti zasláný správci daně spolu se žádostí o vymáhání pohledávky. Ze žádosti o vymáhání pohledávky a předloženého spisového materiálu vyplývá, že v dožadujícím státě byly daňovou správou provedeny postupy k vymáhání pohledávky u žalobkyně, které nevedly k úplnému uhrazení pohledávky. Žalobkyně byla srozuměna s předmětnými nedoplatky i s možností jejich vymáhání v České republice. Nelze proto souhlasit se žalobkyní, že by v daném případě nebyl žádný objektivní důvod ke zřízení zástavního práva. K tvrzení žalobkyně, že měla být nejdříve vyzvána k dobrovolnému plnění, žalovaný uvedl, že zákon správci daně neukládá povinnost informovat daňový subjekt o záměru zřídit zástavní právo na jeho majetek. Zástavní právo vzniká po naplnění zákonem předvídaných skutečností. K namítané možnosti použití mírnějších prostředků konstatoval, že žalobkyně mohla v souladu v § 156 daňového řádu požádat správce daně o posečkání či o splátky, jak vyplývá z čl. 13 odst. 4 Směrnice. Žalobkyně o posečkání, popřípadě o splátky nepožádala. Nezákonnost jednání správce daně nemůže být spatřována v tom, že důsledně požadoval a zajišťoval splnění daňových povinností žalobkyně. Zástavní právo má primárně funkci zajišťovací, jeho smyslem je zajistit daňovou pohledávku do budoucna. Zajišťovací funkce nebrání chodu společnosti ani neohrožuje soběstačnost či konkurenceschopnost v obchodních jednáních. Jedná se o postup šetrnější než v případě exekuce, například prodejem obchodního podílu v dražbě.

7. *Ke druhému žalobnímu bodu* žalovaný souhlasil s žalobkyní, že pokud správce daně zjistí, že v dožadujícím státě došlo k napadení zákonnosti nebo správnosti nebo k zahájení přezkoumání zákonnosti nebo správnosti úkonu nebo dokumentu souvisejícího s vymáháním finanční pohledávky, učiní podle § 24 odst. 1 ZMP opatření potřebná k odložení vymáhání této finanční pohledávky. Ze žádosti o vymáhání pohledávky vyplývá, že pohledávka byla sice napadena procesními prostředky žalobkyně, avšak předpisy platné ve státě dožadujícího orgánu umožňují vymáhání napadené pohledávky. Žalovaný proto setrvává na stanovisku, že procesní prostředky, které uplatnila žalobkyně, nemají vliv na řízení týkající se vymáhání pohledávky či na samotnou žádost o vymáhání pohledávky. Správce daně proto mohl činit kroky vedoucí k vymáhání či zajištění pohledávky. Z podání k Ústavnímu soudu Slovinské republiky, které žalobkyně přiložila k odvolání, vyplývá, že podatelem je společnost P. H., tedy právnická osoba, kterou zastupuje žalobkyně jako ředitelka, podatelem není žalobkyně. Řízení jsou tedy vedena s odlišnou osobou, než je samotná žalobkyně.
8. Žalobkyně poté, co soud si od ní vyžádal překlady slovinských písemností uvedených pod bodem 5. tohoto rozsudku, v replice navrhla provedení důkazů následujícími listinami: 1) správní žalobou ze dne 8. 3. 2022, 2) písemným vyjádřením žalobkyně v řízení o vyměření daně z příjmů za rok 2014 ze dne 6. 6. 2016, 3) odvoláním žalobkyně proti rozhodnutí DT 4210-4017/2016-5 ze dne 4. 6. 2020 a návrhem na přerušování řízení ze dne 19. 6. 2020, 4) rozhodnutím FURS Nova Gorica o obnově řízení ve věci doměření daně z příjmů za rok 2014 č. j. DT 4210-4017/2016-3 ze dne 14. 5. 2016, 5) rozhodnutím FURS Nova Gorica č. j. DT 4210-4107/2016-5 ze dne 4. 6. 2020 a 6) rozhodnutím Ministerstva financí Slovinské republiky, č. j. DT 499-01-666/2020 ze dne 28. 1. 2022. Žalobkyně k těmto návrhům písemně uvedla, že navrhované listiny mají prokázat, že v době, kdy byl správce daně dožádán daňovou správou Slovinské republiky, se žalobkyně bránila opravnými prostředky proti

rozhodnutí daňové správy Slovinské republiky, správce daně proto neměl být vůbec dožádán, případně rozhodnutí neměl vydávat. Blíže viz bod 30. tohoto rozsudku.

9. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
10. U jednání konaného dne 17. 1. 2025 strany setrvaly na své argumentaci. Nad rámec uvedeného zástupce žalobkyně sdělil, že italská strana byla vůči žalobkyni oproti českým orgánům vstřícnější a umožnila jí splátkový kalendář. S ohledem na skutečnost, že od doby rozhodnutí správních orgánů již uplynul dlouhý čas, měly být podmínky zástavního práva přezkoumány. Jednáním žalovaného se cítí být žalobkyně poškozena i proto, že je omezena na možnosti získat finanční prostředky z banky Raiffeisenbank a.s. K dotazu soudu zástupce žalobkyně uvedl, že vůči českým daňovým orgánům žádnou aktivitu žalobkyně nevyvinula. Zástupce žalobkyně navrhl, aby soud provedl i další důkazy, které soudu v kopii předložil: 1) sdělení finančních orgánů Slovinské republiky ze dne 14. 1. 2025 jednostránkové, 2) vyjádření slovinského advokáta žalobkyně finančním orgánům Slovinské republiky ze dne 18. 11. 2024 dvoustránkové, 3) vyjádření slovinského advokáta žalobkyně adresované žalobkyni ze dne 13. 1. 2025 třístránkové, 4) rozhodnutí finančních orgánů Slovinské republiky ze dne 9. 1. 2024 čtyřstránkové, 5) rozhodnutí finančních orgánů Slovinské republiky ze dne 21. 12. 2024 šestistránkové, 6) informaci o tlumočnickovi do slovinského jazyka, a 7) e-mailovou komunikaci s bankou Raiffeisenbank a.s. v anglickém jazyce devítistránková. Soud návrh na provedení důkazů zamítl, blíže viz body 31. a násl. tohoto rozsudku.
11. Soud neshledal podanou žalobu důvodnou.
12. Ze správního spisu vyplývají tyto rozhodné skutečnosti:
13. Podle Žádosti ref. č. Sl_CZ_493733102022_749352230133202398_20230421_d_RR ze dne 26. 9. 2022 o vymáhání pohledávky (v rozsudku též jako „*žádost o vymáhání pohledávky*“), dožadující orgán daňové správy Slovinské republiky požádal dožádaný orgán Generální finanční ředitelství o vymáhání pohledávky na dani z příjmů nebo majetku žalobkyně – daňového subjektu, podle čl. 10 Směrnice a čl. 27 Úmluvy EU – Norsko. V žádosti je pod bodem 3. *Informace týkající se žádosti* na str. 2 uvedeno mimo jiné, že pohledávka je předmětem dokladu o vymahatelnosti pohledávky v dožadujícím státě, pohledávka byla napadena, právní a správní předpisy platné ve státě dožadujícího orgánu však umožňují vymáhání napadené pohledávky, ve státě dožadujícího orgánu byly použity příslušné postupy k vymáhání pohledávky, které však nevedly k úplnému uhrazení pohledávky a orgán dožadující vrátí již převedené částky, vyzní-li výsledek napadení podle čl. 23 Směrnice ve prospěch dotčené strany. Na str. 13 je uvedena celková výše zde popsaných pohledávek, za jejichž vyměření je odpovědný FINANČNI URAD NOVA GORICA, Slovinsko. Součástí žádosti o vymáhání pohledávky byl *Jednotný doklad o vymahatelnosti pohledávky* ze dne 25. 3. 2022 ref. č. Sl_493714832022_20220325_UIPE_1 (dále též „*jednotný doklad*“). Z jednotného dokladu vyplývá, že pohledávka ref. č. 4210-4107/2016 byla stanovena dne 4. 6. 2020 a původní doklad o vymahatelnosti pohledávky v dožadujícím státě byl daňovému subjektu doručen dne 5. 6. 2020; pohledávka ref. č. 11 02-08011-1 byla stanovena dne 8. 1. 2021 a původní doklad o vymahatelnosti pohledávky v dožadujícím státě byl daňovému subjektu doručen dne 14. 1. 2021; pohledávka ref. č. 11 01-37711-1 byla stanovena dne 27. 8.

2021 a původní doklad o vymahatelnosti pohledávky v dožadujícím státě byl daňovému subjektu doručen dne 2. 9. 2021. Celková výše pohledávek daňového subjektu je v částce 356 879,67 Kč.

14. Dne 30. 5. 2022 správce daně vydal daňovému subjektu exekuční příkaz na přikázání pohledávky z účtu č. j. 5106541/22/2001-80541-110699 (dále též „*exekuční příkaz*“) k vymožení částky 370 172,66 Kč (nedoplatek ve výši 356 879,66 Kč, úrok z prodlení ke dni 25. 5. 2022 ve výši 6 035 Kč a exekuční náklady ke dni nařízení exekuce ve výši 7 258 Kč), jakož i úroku z prodlení z částky 314 232,72 Kč od 26.05.2022 do zaplacení.
15. Dne 21. 6. 2022 se podle protokolu č. j. 5618843/22/2001-80541-110669 konalo ústní jednání, v němž zástupce daňového subjektu nahlížel do spisu, byl mu předložen exekuční příkaz a údaje dožadujícího státu.
16. Proti exekučnímu příkazu podal daňový subjekt námitky, které správce daně rozhodnutím ze dne 21. 10. 2022, č. j. 8112902/22/2000-11452-105418, zamítl.
17. Správce daně rozhodnutím (ze dne 2. 11. 2022 č. j. 8473038/22/2001-80542-110423) zřídil zástavní právo k podílu daňového subjektu ve společnosti O., a to k zajištění neuhrazené daně daňového subjektu evidované správcem daně k 2. 11. 2022 ve výši 356 879,66 Kč. Správce daně konstatoval, že zřízením zástavního práva zajistil daňové pohledávky, včetně příslušenství, neboť je daňový subjekt dosud neuhradil. Proti rozhodnutí správce daně podal daňový subjekt odvolání. V něm namítal, že správce daně nepostupoval proporcionálně, měl zvolit jiný způsob vymáhání pohledávky méně invazivního charakteru. Správce daně nebyl oprávněn přistoupit k vymáhání pohledávky, jelikož daňový subjekt brojí procesními prostředky proti rozhodnutí, resp. žádosti o vymáhání pohledávky, a učinil podání k Ústavnímu soudu Slovinské republiky. Daňový subjekt v odvolání navrhl provést důkaz slovinskou ústavní žalobou.
18. Dne 14. 4. 2023 správce daně učinil u dožadujícího orgánu dotaz, zda lze ve vymáhání nedoplatku pokračovat: *„Správce daně vydal rozhodnutí o zřízení zástavního práva k podílu v korporaci, proti kterému se daňový subjekt odvolal a sdělil informaci o podání k ústavnímu soudu Slovinské republiky. Odvolání včetně příloh zasíláme. Z důvodu výše uvedeného žádáme o sdělení, jestli je případ ukončen nebo se má pokračovat ve vymáhání.“* Dne 20. 4. 2023 dožadující orgán Slovinské republiky odpověděl: *„Odvolání podle zákona o daňovém řízení nemá odkladný účinek, proto pokračujte v řízení. Pokud dojde k nějakým změnám, budeme vás o tom neprodleně informovat.“*
19. Napadeným rozhodnutím (ze dne 19. 7. 2023 č. j. 24568/23/5100-41453-712140) žalovaný zamítl odvolání daňového subjektu proti rozhodnutí správce daně a rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění konstatoval, že z obsahu žádosti o vymáhání pohledávky, jejíž součástí je i jednotný doklad, je zřejmé, že finanční pohledávka, o jejíž vymáhání je žádáno, je pohledávkou daňovou – daň z příjmu či z majetku v celkové výši 356 879,67 Kč. Daňovému subjektu byla pohledávka vyměřena daňovou správou Slovinska, která je podle § 1 odst. 3 písm. b) ZMP způsobilá být předmětem vymáhání. Správce daně v souladu se ZMP a se Směrnicí přistoupil po obdržení žádosti o vymáhání pohledávky k úkonům k vymožení pohledávky, neboť ve státě dožadujícího orgánu byly vedeny postupy k vymáhání pohledávky u daňového subjektu, které nevedly k jejímu uhrazení. Předpoklady pro vydání rozhodnutí o zřízení zástavního práva k podílu ve společnosti O. k zajištění částky stanovené jednotným dokladem podle § 170 odst. 1 daňového řádu, s použitím § 1309 a násl. občanského zákoníku, jímž bylo zřízeno zástavní právo k podílu daňového subjektu ve

společnosti O., tak byly splněny. Pohledávky byly ve státě dožadujícího orgánu stanoveny dne 4. 6. 2020, 8. 1. 2021 a 27. 8. 2021, doklady o vymahatelnosti ve státě dožadujícího orgánu byly daňovému subjektu doručeny dne 5. 6. 2020, 14. 1. 2021 a 2. 9. 2021, následně byly použity i příslušné postupy k vymáhání pohledávky. Daňový subjekt byl srozuměn s nedoplatky i s možností vymáhání v České republice ještě před vydáním rozhodnutí správce daně, jak vyplývá z postoupeného spisového materiálu, i z protokolu o ústním jednání ze dne 21. 6. 2022, kterému byl přítomen zástupce daňového subjektu. Na místě mu byl předložen exekuční příkaz a sděleny kontaktní údaje dožadujícího orgánu ohledně žádosti o vymáhání pohledávky. Zákon správcem daně neukládá povinnost informovat daňový subjekt o záměru zřídit zástavní právo na jeho majetek. Pokud daňový subjekt neuhradil dobrovolně pohledávky, mohl očekávat, že budou činěny ze strany správce daně kroky vedoucí k úhradě či jejich zajištění. Mohl též podle § 156 daňového řádu požádat správce daně o posečkání nebo o splátky předmětných nedoplatků. Je to daňový subjekt, kdo má nabízet správci daně jiné možnosti řešení. Nelze vyčítat správci daně, že nenabídl daňovému subjektu jiné řešení, pokud tento zůstal pasivní. Jelikož daňový subjekt v odvolání uváděl skutečnosti ohledně podání různých procesních prostředků uplatněných proti žádosti o vymáhání pohledávky v dožadujícím státě, obrátil se správní orgán na dožadující orgán o informace o uvedeném a se žádostí o sdělení skutečností týkající se projednávané věci. Dne 21. 4. 2023 obdržel správce daně prostřednictvím Generálního finančního ředitelství odpověď dožadujícího orgánu, který uvedl, že opravný prostředek podle zákona o daňovém řízení ve státě dožadujícího orgánu nemá odkladný účinek, proto dožadující orgán žádá správce daně, aby nadále pokračoval v řízení. Kromě uvedeného, ze žádosti o vymáhání pohledávky vyplývá, že byť pohledávka byla napadena, tak právní a správní předpisy platné ve státě dožadujícího orgánu umožňují vymáhání napadené pohledávky. Tudíž uplatněné procesní prostředky nemají vliv na vymáhání pohledávky. Správce daně proto mohl nadále činit kroky vedoucí k vymáhání či zajištění pohledávky, a vydal rozhodnutí o zřízení zástavního práva. Z podkladu k Ústavnímu soudu Slovinské republiky, které přiložil daňový subjekt k odvolání, vyplývá, že jeho podatelem je společnost P. H., což je právnická osoba, kterou zastupuje daňový subjekt v řídicí pozici, není jako fyzická osoba jeho podatelem. Podání k Ústavnímu soudu Slovinské republiky jsou tedy vedena s odlišnou osobou, než je daňový subjekt, a nemohou mít vliv na probíhající řízení i žádost o vymáhání pohledávky.

20. Městský soud v Praze posoudil věc následovně:

21. *V prvním žalobním bodu* žalobkyně namítá, že finanční orgány nepostupovaly proporcionálně a že měly zvolit méně invazivní způsob vymáhání pohledávky. Předně soud uvádí, že totožnou argumentaci vznesla žalobkyně v odvolání proti rozhodnutí správce daně. Žalovaný se s těmito námitkami vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí, soud se s jeho závěry ztotožňuje a odkazuje na ně. Žalobkyně v žalobě ani v podaném odvolání nekonkretizovala, jaký mírnější způsob měl být v právě jejím případě zvolen. Toliko uvedla, že správce daně ji měl nejprve vyzvat k dobrovolnému plnění, až poté měl přistoupit k postižení jejího podílu ve společnosti O. Soud ve shodě s žalovaným uvádí, že správci daně neplyne povinnost před zřízením zástavního práva na majetek daňového subjektu informovat o tomto záměru daňový subjekt a vyzvat jej nejprve k dobrovolnému splnění. Podstatné je, že zřízení zástavního práva nebylo prvním úkonem správce daně, resp. dožadujícího orgánu daňové správy Slovinska ve věci daňového nedoplatku žalobkyně. Postup správce daně nemohl být pro žalobkyni „překvapivým“. Ze spisu totiž vyplývá, že žalobkyně byla se svými daňovými nedoplatky srozuměna ještě před vydáním rozhodnutí

správce daně. Konkrétně ze žádosti o vymáhání pohledávky vyplývá, že ve státě dožadujícího orgánu byly daňovou správou provedeny postupy k vymáhání pohledávky, které nevedly k uhrazení pohledávky. Pohledávky byly ve státě dožadujícího orgánu stanoveny dne 4. 6. 2020, dne 8. 1. 2021 a dne 27. 8. 2021 a doklady o vymahatelnosti ve státě dožadujícího orgánu byly žalobkyni doručeny dne 5. 6. 2020, dne 14. 1. 2021 a dne 2. 9. 2021. Žalobkyně tudíž byla orgány daňové správy ve státě dožadujícího orgánu vyrozuměna o svých daňových nedoplatcích a postupy daňových orgánů ve státě dožadujícího orgánu ke splnění daňové povinnosti žalobkyně nevedly. Z tohoto důvodu dožadující orgán přistoupil k žádosti o vymáhání nedoplatku v České republice. Nadto z protokolu o ústním jednání ze dne 21. 6. 2022 (č. j. 5618843/22/2001-80541-110669) vyplývá, že zástupce žalobkyně se seznámil s exekučním příkazem, jímž byla nařízena daňová exekuce příkázáním pohledávky z účtu k vymožení předmětného daňového nedoplatku žalobkyně i s dožadujícím orgánem. Lze konstatovat, že i když žalobkyně prokazatelně před vydáním rozhodnutí správce daně věděla o existenci svého daňového nedoplatku, přesto jej do té doby dobrovolně neuhradila. Nemůže proto obstat tvrzení žalobkyně, že správce daně ji měl vyzvat k dobrovolnému plnění, až poté zřídit zástavní právo. Postup správce daně nebyl neproporcionální.

22. Lze se i ztotožnit se žalovaným, že žalobkyně mohla požádat správce daně o posečkání úhrady daně či o rozložení úhrady na splátky podle daňového řádu i čl. 13 Směrnice. Podle čl. 13 odst. 4 Směrnice *dožádaný orgán může v případě, že to umožňují platné právní a správní předpisy dožádaného členského státu, rozhodnout o tom, že poskytne dlužníkovi lhůtu k zaplacení nebo mu povolí placení ve splátkách, a požadovat související úrok.* Citovaný článek Směrnice se odráží ve vnitrostátní úpravě v § 23 odst. 1 ZMP: *Ohledně vymáhané finanční pohledávky může být povoleno posečkání její úhrady nebo rozložení její úhrady na splátky.* Žalobkyně žádnou žádost o posečkání či o splátky správci daně neadresovala, nemůže se proto nyní úspěšně domáhat užití mírnějšího postupu správce daně, když sama v řízení před správcem daně nečinila žádné aktivní kroky ke zmírnění dopadu do její právní a majetkové sféry.
23. Pro úplnost soud dodává, že zřízení zástavního práva k podílu žalobkyně v obchodní korporaci, o němž bylo rozhodnuto rozhodnutím správce daně či napadeným rozhodnutím, je pouze způsobem zajištění daně podle § 167 a násl. daňového řádu, nikoliv postupem vymáhání daně podle § 175 a násl. tohoto zákona. Zřízení zástavního práva představuje menší zásah do právní sféry žalobkyně, než by bylo nařízení daňové exekuce, tedy již zbavení vlastnických práv žalobkyně k takovému podílu. Zástavní právo je toliko tzv. zajišťovacím institutem, jeho funkce je primárně zajišťovací, tj. zajistit úhradu pohledávky do budoucna. Až v případě řádného nezaplacení pohledávky nastupuje uhrazovací funkce zástavního práva. Samotné zřízení zástavního práva na podíl v obchodní korporaci však nikterak neomezuje podnikatelskou činnost korporace, již vůbec pak podnikatelskou činnost samotné žalobkyně jako fyzické osoby. Jinými slovy, žalobkyně ničím nedoložila, jakým konkrétním způsobem jí tím bylo zasaženo do její podnikatelské činnosti. Byť správce daně za účelem vymožení daňového nedoplatku žalobkyně exekučním příkazem nařídil daňovou exekuci příkázáním pohledávky z účtu poskytovatele platebních služeb, tento postup není v rozporu s platnou právní úpravou nařízení daňové exekuce shora uvedeným způsobem a následné zajištění pohledávky zřízením zástavního práva k zajištění úhrady předmětného nedoplatku. Soud neshledal první žalobní bod důvodným.
24. Ve *druhém žalobním bodu* žalobkyně tvrdí, že žalovaný postupoval v rozporu s § 24 odst. 1 ZMP, resp. čl. 11 odst. 1 Směrnice tím, že vydal napadené rozhodnutí, ačkoli pohledávka

byla ve státě dožadujícího orgánu napadena pro nezákonnost a nesprávnost ústavní žalobou, kterou žalobkyně doložila žalovanému spolu s odvoláním.

25. Podle § 24 odst. 1 ZMP zjistí-li tuzemský kontaktní orgán, že v dožadujícím státu došlo k napadení zákonnosti nebo správnosti nebo k zahájení přezkoumání zákonnosti nebo správnosti úkonu nebo dokumentu souvisejícího s vymáháním finanční pohledávky, učiní opatření potřebná k odložení vymáhání této finanční pohledávky až do doby, než obdrží sdělení dožadujícího kontaktního orgánu o tom, že bylo ve věci pravomocně rozhodnuto. Citované ustanovení, jímž žalobkyně v žalobě argumentuje, upravuje podmínky odložení vymáhání finanční pohledávky v rámci poskytování mezinárodní pomoci. Pojem vymáhání pohledávky v kontextu ZMP, jímž byla do českého právního řádu transponována Směrnice, je autonomním pojmem práva Evropské unie, nelze jej ztotožňovat s pojmem vymáhání daní podle daňového řádu. Pojem vymáhání pohledávky je třeba rozumět vše, co následuje po stanovení její výše, tedy i zajištění daně, jak bylo provedeno rozhodnutím napadeným, resp. správce daně.
26. Podle správního spisu, jehož součástí jsou dvě ústavní žaloby ze dne 10. 11. 2022 a 17. 11. 2022 doložené žalobkyní k odvolání ve slovinštině, soud ověřil, že podatelem ústavních žalob nebyla žalobkyně, nýbrž „P. H., storitve in svetovanje d.o.o.“, což je osoba odlišná od žalobkyně; a jako: „Zastopnik pravne osebe“ je uvedena „N. K., direktorica“. Soud se ztotožňuje se žalovaným, že zmíněné ústavní žaloby nemohou mít vliv na probíhající řízení a žádost o vymáhání pohledávky. Na uvedeném závěru nic nemění skutečnost, že žalobkyně byla podle ústavní žaloby zástupkyní jmenované právnické osoby. Předmětem dotčeného řízení jsou daňové nedoplatky žalobkyně, nikoli společnosti P. H., která podala ústavní žaloby. Jedná se o dva různé subjekty. Ze žádosti o vymáhání pohledávky i z jednotného dokladu vyplývá, že dožadující orgán žádal o vymáhání daňových pohledávek, které eviduje ve vztahu k žalobkyni, nikoli ke společnosti P. H. Současně soud ze správního spisu ověřil, že žalovaný v reakci na tvrzení žalobkyně uvedené v odvolání o podání procesních prostředků proti žádosti o vymáhání, resp. o podání ústavní žaloby, učinil dotaz na dožadující orgán, kdy požadoval sdělení skutečností týkajících se projednávané věci a zodpovězení otázky, zda lze ve vymáhání pohledávky pokračovat. Dne 20. 4. 2023 dožadující orgán Slovinské republiky odpověděl: „Odvolání podle zákona o daňovém řízení nemá odkladný účinek, proto pokračujte v řízení. Pokud dojde k nějakým změnám, budeme vás o tom neprodleně informovat.“ Ze spisu dále vyplývá, že v žádosti o vymáhání pohledávky je uvedeno, že žalobkyně pohledávku napadla, ale právní předpisy v dožadujícím státě umožňují vymáhání pohledávky. Žalovaný tedy uskutečnil k ověření, zda může ve vymáhání dotčené pohledávky u žalobkyně pokračovat, zcela situaci odpovídající a dostatečné kroky, přičemž na jejich základě neměl k dispozici od dožadujícího orgánu zjištění, která by odůvodňovala odložení vymáhání pohledávky podle § 24 odst. 1 ZMP.
27. Podle předmětného ustanovení ZMP přistoupí dožádaný orgán k odložení vymáhání finanční pohledávky, má-li informace o napadení zákonnosti nebo správnosti nebo o zahájení přezkoumání zákonnosti nebo správnosti úkonu nebo dokumentu souvisejícího s vymáháním finanční pohledávky. V rámci řízení před žalovaným však nebyly slovinskými orgány sděleny žádné poznatky, které by postup podle shora přiblíženého ustanovení odůvodňovaly. Žalovaný při svém rozhodování vycházel z obsahu žádosti o vymáhání, ze které jasně vyplývá, že napadení pohledávky v dožadujícím státě nebránilo jejímu vymáhání, současně vyšel ze sdělení dožadujícího orgánu, které si vyžádal přímo v reakci na tvrzení žalobkyně o napadení pohledávky v dožadujícím státě, podle nějž rovněž mohl žalovaný ve

vymáhání pokračovat. Současně do doby vydání rozhodnutí správce daně či napadeného rozhodnutí žádné změnové informace bránící vydání těchto rozhodnutí finanční orgány ze strany orgánů dožadujícího státu neobdržely.

28. Soud ve shodě s žalovaným proto konstatuje, že v řízení před finančními orgány nebyly zjištěny důvody, pro které by nemohlo být zástavní právo na podíl žalobkyně v obchodní korporaci zřízeno. Žalovanému nelze vytýkat rozpor jeho postupu s § 24 odst. 1 ZMP, když z vyjádření orgánu finanční správy dožadujícího státu je zjevné, že přes napadení pohledávky lze v jejím vymáhání pokračovat, totéž pak plyne i ze žádosti o vymáhání pohledávky. Za důvod pro postup podle § 24 odst. 1 ZMP, tedy pro odložení vymáhání pohledávky nelze považovat ústavní žaloby ve slovinském jazyce, které žalobkyně doložila v rámci odvolání a ke kterým kromě informace, že je u Ústavního soudu Slovinské republiky podala shora jmenovaná společnost, neuvedla bližší skutečnosti. Žalovaný přílehavě z obsahu takto doložených podání uvedl, že to nebyla žalobkyně, kdo byl podatelem předložených ústavních stížností, nýbrž zcela jiný subjekt – právnická osoba P. H., jak je již konstatováno shora. Současně žalovaný v návaznosti na doložení těchto listin ověřil u dožadujícího orgánu, že může ve vymáhání pohledávky pokračovat, jak bylo též vyloženo výše. V postupu žalovaného soud žádný rozpor se zákonem neshledal.
29. Žalobkyně v žalobě nesouhlasí se žalovaným, že podání ústavních žalob nemá vliv na vymáhání pohledávky. Argumentuje provázaností mezi daňovým řízením vedeným s žalobkyní a řízením vedeným se společností P. H. Žalobkyně uvedenou argumentaci uplatňuje až v podané žalobě, aniž by vysvětlila, proč je neuváděla již v řízení před žalovaným. Žalovaný tak tyto argumenty ani nemohl zohlednit, žalobkyně je v podaném odvolání, ani v jiném podání neuvedla. Soud proto k nastolené otázce konstatuje, že každé daňové řízení je individuální a nelze bezvýhradně přejímat výsledek jednoho daňového řízení do jiného daňového řízení. Předmětem vymáhání byla v daném případě daňová pohledávka evidovaná ve vztahu k žalobkyni, nikoli ke společnosti P. H. Žalovaný proto příhodně bral v potaz pouze případné napadení zákonnosti pohledávky evidované vůči žalobkyni. I pokud by daňové řízení vedené s žalobkyní bylo nějakým způsobem skutkově provázáno s daňovým řízením vedeným se společností P. H., je nutno tato řízení posuzovat jako samostatná daňová řízení, v nichž jsou stanovovány daňové povinnosti nezávisle na výsledcích daňového řízení provedeného u jiného subjektu. Podle soudu skutečnosti uváděné žalobkyní až nyní v podané žalobě nikterak neodůvodňují závěr, že mělo být vymáhání předmětné pohledávky odloženo, a to i s přihlédnutím ke skutečnosti, že žalobkyně je na ústavních žalobách označena jako „*direktorica*“, tj. ředitel (pozn. soudu). Orgán dožadujícího státu uvedl finančním orgánům, že vymáhání pohledávky nic nebrání, tedy ani žalobkyní doložené ústavní stížnosti, které správce daně zaslal dožadujícímu orgánu spolu s dotazem na možnost pokračování ve vymáhání. Soud proto ve shodě s žalovaným s ohledem na shora uvedené uzavírá, že podání ústavních žalob právnickou osobou P. H. nelze akceptovat za důvod pro odložení vymáhání pohledávky u žalobkyně jako fyzické osoby. Druhý žalobní bod není důvodným.
30. Žalobkyně požadovala, aby soud provedl důkazy popsané pod body 5. a 8. tohoto rozsudku. Soud neprovedl důkaz ústavními žalobami ve slovinském jazyce, neboť to považuje nadbytečné. Je tomu tak proto, že tyto písemnosti jsou součástí správního spisu a současně žalobkyně nedoložila jejich překlad v soudem určené lhůtě dvou měsíců, ačkoli ji soud k tomu vyzval dne 4. 10. 2023 pod č. j. 3 Af 12/2023-14 (výzva žalobkyni byla doručena téhož dne, tj. 4. 10. 2023). Žalobkyně dále soudu doručila písemnosti popsané pod bodem 8.

tohoto rozsudku, které podle ní prokazují, že správce daně neměl být vůbec dožádán, resp. že neměl rozhodnout o zřízení zástavního práva. K uvedenému lze konstatovat, že žalobkyně vyjmenované listiny předkládá až soudu v rámci soudního řízení, správní orgány je od ní neměly k dispozici, aniž by ozřejmila důvod, co jí bránilo v tom, aby je uplatnila již v řízení vedeném žalovaným. Jak vyplývá z doloženého správního spisu, žalobkyně předložila žalovanému toliko zmiňované ústavní žaloby. Žalovaný tak ani nemohl nyní předkládaná podání žalobkyně vzít v úvahu. Lze konstatovat, že finanční orgány nerozhodly o zřízení zástavního práva, resp. o neodložení vymáhání pohledávky, pouze na základě dokumentů doložených žalobkyní v řízení, nýbrž na základě sdělení dožadujícího orgánu, vyžádaného v návaznosti na tvrzení žalobkyně o napadení pohledávky, z něhož vyplývá, že lze ve vymáhání předmětné pohledávky pokračovat. Soud neshledal důvod pro provedení důkazů navrhovanými listinami, neboť tyto listiny (tři z nich jsou rozhodnutími orgánů finanční správy dožadujícího orgánu a tři z nich podáními žalobkyně) podle soudu nemohou svědčit o nezákonnosti postupu žalovaného spočívajícího v nezohlednění napadení nezákonnosti předmětné pohledávky. Žalovaný ověřil z žádosti o vymáhání pohledávky, že pohledávku lze vymáhat i přes její napadení v dožadujícím státě, v reakci na odvolání žalobkyně, v rámci něhož žalobkyně doložila pouze ústavní žaloby. Tedy učinil přímý dotaz na orgán dožadujícího státu, zda lze pohledávku vymáhat, přičemž dožadující orgán mu dne 20. 4. 2023 odpověděl, že vymáhání pohledávky nic nebrání. Předložená podání a rozhodnutí – aniž by je soud hodnotil – jsou data staršího (ze dnů 8. 3. 2022, 6. 6. 2016, 19. 6. 2020, 14. 5. 2016, 4. 6. 2020, 28. 1. 2022), než den 14. 4. 2023, kdy správce daně učinil u dožadujícího orgánu dotaz, zda lze ve vymáhání nedoplatku pokračovat, a zároveň i než den 20. 4. 2023, kdy dožadující orgán Slovenské republiky odpověděl, že ve vymáhání pohledávky pokračovat lze. Dožadující orgán tak i přes existenci těchto listin neshledal důvod pro odložení vymáhání pohledávky v České republice. S ohledem na výše uvedené závěry shledal soud nadbytečným i provedení důkazu výslechem žalobkyně před soudem, či podáním žalobkyně k Evropskému soudu pro lidská práva, nebo potvrzením o přijetí podání učiněného k Evropskému soudu pro lidská práva.

31. Soud dále uvádí k tvrzení žalobkyně uplatněnému u jednání konaného dne 17. 1. 2025, že italská strana byla vůči žalobkyni oproti českým orgánům vstřícnější a umožnila jí splátkový kalendář, že žalobkyně o žádný splátkový kalendář české orgány nežádala, proto jí také v této otázce nemohly vyhovět, resp. ani se takovým návrhem zabývat. Zástupce žalobkyně k výslovnému dotazu soudu uvedl, že vůči českým daňovým orgánům žádnou aktivitu žalobkyně sama nevyvinula. I když zástupce žalobkyně uvedl, že od doby rozhodnutí správních orgánů již uplynul dlouhý čas, proto podle něho měly být podmínky zástavního práva přezkoumány, jedná se novum nad rámec § 72 odst. 1 s. ř. s., přesto lze uvést, že taková povinnost žalovanému z ničeho nevyplývá. Dále zástupce žalobkyně zdůraznil, že jednáním žalovaného se cítí být žalobkyně poškozena i proto, že je omezena na možnosti získat finanční prostředky z banky Raiffeisenbank a.s. K této dílčí námitce soud opět odkazuje na překročení lhůty dané § 72 odst. 1 s. ř. s., a nadto uvádí, že námitka je irelevantní, mívá se s předmětem soudního přezkumu. Zástupce žalobkyně žádal, aby soud při jednání provedl i další důkazy vyjmenované pod bodem 10. tohoto rozsudku. Navržené důkazy soud neprovedl, jelikož jsou nadbytečné. Správní spis obsahuje dostatečné podklady, aby ve věci soud mohl rozhodnout.
32. Pro úplnost soud shrnuje, že účelem všech navržených důkazů bylo zpochybnění hmotněprávního základu daňových pohledávek ve Slovinsku, což však není relevantní ve

vztahu k napadenému rozhodnutí. Relevantním v dané věci je žádost o vymáhání pohledávky s jednotným dokladem (včetně odůvodněné vyjádření dožadujícího orgánu o pokračování ve vymáhání pohledávky), na základě níž finanční orgány vydaly napadená rozhodnutí.

33. Postup vzájemné pomoci mezi členskými státy EU (a tedy i dožádání jednoho členského státu vůči jinému členskému státu) při vymáhání finančních pohledávek vychází zejména ze Směrnice, která stanoví pravidla, podle nichž mají členské státy poskytovat pomoc při vymáhání pohledávek v jednotlivých členských státech, pokud tyto pohledávky vzniknou v jiném členském státě. Podle čl. 2 odst. 1 písm. a) Směrnice se její věcná působnost vztahuje mj. na pohledávky týkající se veškerých daní a poplatků jakéhokoli druhu ukládaných členským státem nebo jeho nižšími územními nebo správními celky, včetně místních orgánů, či jejich jménem, nebo jménem Unie. Podle čl. 10 odst. 1 na žádost dožadujícího orgánu dožádaný orgán vymáhá pohledávky, na něž se vztahuje doklad o vymahatelnosti pohledávky v dožadujícím členském státě. Čl. 12 odst. 1 stanoví, že ke každé žádosti o vymáhání pohledávky se přiloží jednotný doklad o její vymahatelnosti v dožádaném členském státě; tento doklad je jediným základem pro opatření k vymáhání pohledávky a [...] nepodléhá žádnému úkonu uznání, doplnění nebo nahrazení v dožádaném členském státě. Dle čl. 13 odst. 1 platí, že pro účely vymáhání pohledávky v dožádaném členském státě se pohledávka, která je předmětem žádosti o vymáhání, považuje za pohledávku dožádaného členského státu, není-li v této směrnici stanoveno jinak. Dožádaný orgán využije pravomoci a postupy stanovené podle právních a správních předpisů dožádaného členského státu, které se vztahují na pohledávky vzniklé v souvislosti se stejnou daní či stejným poplatkem nebo v případě jejich neexistence s obdobnou daní či obdobným poplatkem. Řešení sporů upravuje čl. 14 odst. 1, podle něhož spory týkající se pohledávky, původního dokladu o vymahatelnosti pohledávky v dožadujícím členském státě nebo jednotného dokladu o vymahatelnosti pohledávky v dožádaném členském státě [...] spadají do pravomoci příslušných orgánů dožadujícího členského státu. Napadne-li zúčastněná osoba v průběhu vymáhání pohledávky pohledávku, původní doklad o vymahatelnosti pohledávky v dožadujícím členském státě nebo jednotný doklad o vymahatelnosti pohledávky v dožádaném členském státě, dožádaný orgán tuto osobu informuje, že musí podat žalobu k příslušnému orgánu dožadujícího členského státu v souladu s jeho platnými právními předpisy. V čl. 18 pak Směrnice vymezuje případy, kdy dožádaný stát může poskytnutí pomoci odmítnout, resp. k ní není povinen. Pokud však nejsou tyto okolnosti naplněny a jedná se o případ spadající do věcné působnosti směrnice vymezené v čl. 2, takovou povinnost dožádaný členský stát (resp. jeho příslušné orgány) má.
34. Za finanční pohledávky se podle ZMP, který transponuje Směrnici, mj. považují pohledávky z daní, poplatků a cel jakéhokoli druhu včetně jejich příslušenství ukládaných členským státem Evropské unie jiným než Česká republika [§ 1 odst. 3 písm. b) bod 1]. Podle § 2 ZMP platí, že při provádění mezinárodní pomoci se postupuje podle daňového řádu, pokud tento zákon nestanoví jinak. Dle § 17 odst. 1 na žádost kontaktního orgánu jiného státu o vymáhání zajistí tuzemský kontaktní orgán vymáhání finanční pohledávky, podle odst. 4 za den obdržení žádosti o vymáhání finanční pohledávky z jiného státu se pro účely správy daní v České republice považuje za den splatnosti této finanční pohledávky. Ust. § 20 odst. 1 stanoví, že součástí žádosti o vymáhání finanční pohledávky je jednotný doklad o její vymahatelnosti v dožádaném státu, ve smyslu odst. 2 jednotný doklad o vymahatelnosti finanční pohledávky je ode dne obdržení žádosti o vymáhání finanční pohledávky jediným

titulem pro vymáhání finanční pohledávky v ČR. Dle § 28 odst. 1 písm. a) bod 1 a písm. c) mj. tuzemskému orgánu veřejné moci nepřísluší posouzení zákonnosti nebo správnosti dožádané finanční pohledávky uložené jiným státem, anebo jednotného dokladu o vymahatelnosti finanční pohledávky z jiného státu.

35. Podle § 24 odst. 1 ZMP platí, že zjistí-li tuzemský kontaktní orgán, že v dožadujícím státu došlo k napadení zákonnosti nebo správnosti nebo k zahájení přezkoumání zákonnosti nebo správnosti úkonu nebo dokumentu souvisejícího s vymáháním finanční pohledávky, učiní opatření potřebná k odložení vymáhání této finanční pohledávky až do doby, než obdrží sdělení dožadujícího kontaktního orgánu o tom, že bylo ve věci pravomocně rozhodnuto. Podle odst. 2 téhož ustanovení ve vymáhání finanční pohledávky se pokračuje, pokud o to požádá dožadující kontaktní orgán prostřednictvím odůvodněné žádosti.
36. Nejvyšší správní soud se výkladem předmětné právní úpravy již ve své judikatuře opakovaně zabýval. V rozsudku ze dne 11. 11. 2021 č. j. 8 Afs 355/2019-34 vyslovil mimo jiné: „[V režimu mezinárodní pomoci s vymáháním finančních pohledávek ve smyslu směrnice 2010/24/EU a zákona o mezinárodní pomoci nejsou české dožádané orgány oprávněny žádosti dožadujících orgánů jiného členského státu EU (anebo i jiného státu podle zákona o mezinárodní pomoci) jakkoliv posuzovat a odmítnout vyjma důvodů taxativně stanovených. Stejně tak dožádaným orgánům nepřísluší jakkoliv posuzovat zákonnost či správnost žádosti dožadujícího orgánu cizího státu, resp. pohledávky, k jejímuž vymožení je taková žádost podána. Právní úprava mezinárodní pomoci tedy neumožňuje přezkoumávat právní důvody, na nichž se zakládá jednotný doklad o vymahatelnosti pohledávky v dožádaném státu, který je titulem pro její vymáhání (a je součástí žádosti dožadujícího orgánu). [...] Jinak řečeno, v nyní projednávané věci nepřísluší žalovanému posuzovat, zdali je vymáhaná pohledávka označená v žádosti německých finančních orgánů (ve smyslu německého právního řádu) oprávněná.“ Na tyto závěry pak navazuje např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2022 č. j. 4 Afs 342/2021-35 (který obstál i při přezkumu Ústavním soudem – viz usnesení Ústavního soudu ze dne 13. 12. 2022 sp. zn. III. ÚS 3223/22): „V dané věci tedy správce daně ani žalovaný jako dožádané daňové orgány nebyli oprávněni posuzovat původní tituly pro vymáhání dotyčných finančních pohledávek ani správnost údajů uvedených v jednotných dokladech o vymahatelnosti. Pokud dožadující německý orgán nesdělil, že se předmětné pohledávky staly bezpředmětnými kvůli jejich splnění, zániku či jinému důvodu, musely české orgány daňové správy vycházet z toho, že existují, a proto bylo jejich povinností na základě žádosti o mezinárodní právní pomoc činit potřebné úkony za účelem jejich vymáhání.“
37. Z uvedeného tedy vyplývá, že dožádané správní orgány jsou povinny vymáhat pohledávky na základě žádosti o mezinárodní pomoc při vymáhání, přičemž nedisponují žádnými prostředky, jak zpochybnit správnost či platnost těchto žádostí; dožádané orgány nemají – až na omezené a taxativně stanovené výjimky, viz § 17 odst. 2 nebo § 31 ZMP – možnost výkon rozhodnutí odmítnout. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře také opakovaně akcentoval, že jediným exekučním titulem pro tuzemské vymáhání pohledávky v režimu ZMP je jednotný doklad o vymahatelnosti (§ 20 odst. 1 ZMP). Takový výklad odpovídá i cíli Směrnice, která v čl. 12 odst. 1 jednoznačně stanoví, že tento dokument nepodléhá žádnému úkonu uznání, doplnění nebo nahrazení v [dožádaném] členském státě. S ohledem na uvedenou prejudikaturu pak prostředky, kterými se žalobkyně snaží zpochybnit samotný hmotněprávní základ vymáhaných pohledávek, nemohou být relevantní a míjí se s předmětem řízení.

38. Podle § 24 odst. 1 ZMP platí, že zjistí-li tuzemský kontaktní orgán, že v dožadujícím státu došlo k napadení zákonnosti nebo správnosti nebo k zahájení přezkoumání zákonnosti nebo správnosti úkonu nebo dokumentu souvisejícího s vymáháním finanční pohledávky, učiní opatření potřebná k odložení vymáhání této finanční pohledávky až do doby, než obdrží sdělení dožadujícího kontaktního orgánu o tom, že bylo ve věci pravomocně rozhodnuto. Podle odst. 2 téhož ustanovení se ve vymáhání finanční pohledávky se pokračuje, pokud o to požádá dožadující kontaktní orgán prostřednictvím odůvodněné žádosti. Z uvedeného tedy vyplývá, že pokud dožádaný správní orgán zjistí, že v dožadujícím státu došlo k napadení zákonnosti nebo správnosti nebo k zahájení přezkoumání zákonnosti nebo správnosti úkonu nebo dokumentu souvisejícího s vymáháním finanční pohledávky, učiní opatření potřebná k odložení vymáhání této finanční pohledávky až do doby, než obdrží sdělení dožadujícího kontaktního orgánu o tom, že bylo ve věci pravomocně rozhodnuto. K uvedenému postupu (odložení vymáhání) však nepřistoupí, resp. ve vymáhání pohledávek pokračuje, pokud o to požádá dožadující kontaktní orgán prostřednictvím odůvodněné žádosti. Právě k uvedené situaci došlo v dané věci, kdy slovinská strana setrvala i přes opravné prostředky na pokračování ve vymáhání. Žalobkyně přitom nepředkládá žádné skutečnosti dle § 17 odst. 2 nebo § 31 ZMP, resp. nezpochybňuje obsah žádosti o vymáhání ani jednotný doklad. Nezpochybňuje ani, že žalovaný obdržel od dožadujícího orgánu informaci, aby pokračoval ve vymáhání pohledávky. Právní úprava přitom počítá i se situací, kdy by došlo k následnému zrušení pohledávky v zemi původu - např. vlivem nového judikaturního pohledu nadřízeného soudu (srov. § 28 odst. 4 ZMP a čl. 20 odst. 3 Směrnice). Jelikož žalovaný ani do rozhodnutí soudu neobdržel informaci od dožadujícího orgánu, že by neměl v řízení pokračovat, pak žalovaný konal v souladu se shora zmiňovanou právní úpravou.
39. Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
40. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. ledna 2025

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu